

Cô Văn Tùy nhấc chân lên không muộn nời, mắt phớn vì mồm miệng y tiêng đong hơng ngời trên máy bay,

tù túng quá nên hai cái chân nhấc muộn tê đi, mắt phớn vì cô đã có tuổi rồi mà lại miệng và Việt Nam “kết hôn” xong nên miệng thở. Cô Văn Tùy năm nay tuy đã ngoài 70, cái tuổi mà ngời xấp xỉ là “Thật thà p c lai hi”, nhưng cô chàng “c lai hi” tí nào vì trông cô còn quắc thước, khỏe mạnh. Cô lại có tài văn chương, viết lách lý luận đâu ra đó, nên được nhiều người kính nể! Giá đỡng có chuyện và Việt Nam và a rồi thì cũng đâu đến nời, chỉ vì...

Chỉ vì sống nời đất khách quê người nó đã buồn như chấu chôn, bên bè chàng có miệng ngời, chỉ còn hai ông bà già sầm hóm hóm, thế mà cách đây miệng năm cô bà tự nhiên lại chán chường trơn ai bên cạnh hấc và nời tiên chường, bên cô lại mắt mình nên cô miệng buồn quá sấc, buồn tởng chót đi đợc! May mà nời đất nớc văn minh, già đã có Nhà Nước nuôi, miệng tháng cô cũng lãnh đợc cái check miệng trăm nên không phải lo và đợc sinh kế, chỉ phải nhấc và Việt Cộng, già lại không nời cũng cô phải chàng gợy đi kiếm miệng mà ăn. Răng lại cái còn cái mắt nhấc cô Văn Tùy mà cô phải trờ trờ c khoai c sắn thì chỉ miệng chấc mà ngợm c tời!

Cô ngời nhà mà viết lách mãi nó cũng chán, mà viết cái gì đây? Bên trờ nó miệng có nhiều cái đợc mà viết: Truyề tình yêu, truyề ăn chấc, truyề trai gái, truyề c bấc, truyề nhấc nhấc v.v... Chỉ còn c, quanh đi quởn lại cũng chỉ có chấc Việt Cộng, mà Việt Cộng thì ai lại chàng biết là nó đã xấp xỉ miệng rồi, cô có chấc nó c ngày, c đêm nó cũng không xấp xỉ miệng đợc nữa. Thế là c

bèn có ý định đi du lịch, nhưng vì mấy trăm Đô mét tháng, có tiền thì nếm chi phí hết rồi may ra cũng chẳng còn đâu. Nhưng mấy chục, thì thì đi đâu? Tất nhiên là vẫn thăm quê hương mét chuyển, và a giờ tới đây con lòng “Xa quê hương như mẹ hiền” rồi còn đâu cớ gì là... Nhưng con đau lòng con quí quí!

Cố Văn Tùy và Sài Gòn, con bà nó, cái tên Sài Gòn của người ta thân thiện nhưng như thế mà nó lại đem đi ra là thành phố HCM. HCM là cái quái gì, biết quá cũng chẳng là mét anh bạn lâu cá? Nhưng thôi kệ nó – cố Văn Tùy nghĩ bụng – nó muốn đi ra là gì kệ nó, đi về cái, Sài Gòn muôn đời vẫn là Sài Gòn là đúng. Mấy ngày mới về cố bạn thăm cháu ngoại lấy cái xe Honda cho cố đi vòng vòng đây đây thăm dân cho biết sự tình. Cố bạn nó cho cố đi mấy cái xóm lao động, rồi ra ngoại ô xem bà con ta đây sống thế nào. Mấy hôm đi thăm cháu nó còn chỉ về, cố bạn cho đi đâu nó cho đi đó nhưng sau nó bạn:

“Ông ngoại đi mấy cái chỗ đó làm gì, có gì hay đâu mà đi, đi con cho ông ngoại đi chơi này, có khi ở bên Mẹ cũng chẳng có đâu!”

Tới hôm đó, nó cho cố đi mấy cái quán cà phê đèn xanh đèn đỏ, chỗ phố, chỗ phố có tên là cà phê Tình Cầm. Cố bạn:

“Tất nhiên mà cho ông đi đâu, cho cà phê thì ở bên Mẹ ngày nào ông chưa!”

Thăm cháu nó rồi:

“Nhưng cà phê này là cà phê tình cầm ông à!”

Cố cũng rồi:

“Thì vào, xem nó tình cầm thế nào nào!”

Chương 1: Trước tiên

Tên: Giọng Yên

Chương 1: Nhảy, 17 Tháng 4 Năm 2011 08:31

Gần xe Honda đâu đấy xong, hai ông cháu đi vào quán. Trong quán cũng đèn xanh đèn đỏ, mọi người vào và tiếng nhạc xập xình, xập xình giết dần ra phố. Một con nhóc xinh nhóc nhóc, nhìn chằm chằm đã thấy mùi nước hoa sạch sẽ của nó ở bên cạnh ra đón khách. Nó cầm tay đi vào một cái bàn trống ở góc quán, bắt đầu:

“Hai anh vào uống cà phê vào làm giám khảo cho em bé đi nghe!”

Đi cho con nhóc vào trong rồi, cả mẹ thì thảo luận với thằng cháu:

“Đây nghe thì ta có thể chơi thi hoa hậu con nít à?”

Thằng cháu cười bí mật:

“Không có con nít đâu ông ‘goi’ ời!”

Hai ly cà phê sữa được bày ra, cả nghĩ bụng: ờ, cà phê sữa cho cà phê đen uống vào giờ này có khi cả đêm không ngủ được. Uống hết gần nửa ly cà phê mà cũng chưa thấy “em bé” được ra, có tiếng của một người nào đó gọi:

“Em bé đâu, sao không đưa ra đi?”

Lại có tiếng từ bên trong truyền lại:

“Có ngay! có ngay!”

Sau đó ba cô nàng từ bên trong tìm thấy ba con nhóc ra. Ờ là là, trông cả ba con nhóc y hệt.

Chàng già và trẻ là tiên

Tác Giả: Hoàng Yên

Chúa Nhật, 17 Tháng 4 Năm 2011 08:31

Thằng cháu tôi ghé tai ông ngoi thì thào:

Thi “em bé đẹp” là thi “cái y” đẹp!”

Lúc đầu cậu đồng nhồi tôi trên lời đình lên với thằng cháu. Mẹ nó, thà ra nó tưởng cậu đang vai phôi là vậy nó hay sao mà nó lại đến cậu vào đây? Đeo để suy đi đến thì là cùng! Nhưng sau cậu nghĩ lại, mình là dân viết lách, chứ tôi viết Cậu mà toàn nói những cái gì ở đâu đâu, toàn nói những cái chuyện cậu là sĩ tử đi vào o đi nào mà ai ai cũng đã biết! Đây mới là thực tế “chị n tròng” đây. HCM huênh hoang “Mười năm tròng cây, trăm năm tròng ngói”, 30 năm Dân Chủ Cậu Hoà với mấy chục năm XHCN nó tròng ra để cho người như thế này đây! Nghĩ vậy nên cậu mới bắt mìn gan ngoi quan sát. Bà nàng tiên thì không mất mìn nh với che thân để thành hàng ngang cho giám khảo quan sát chằm đi. Các nàng đi qua, đi lại, đi ngang tròng, chòng để sau, có khi lại hít hít “em bé” vào mắt giám khảo. Bà “em bé” có em đẹp, có em kém những em nào cũng râu ria xồm xoàm trông cậu như cái mìn cậu để chớ Fidel Castro y thôi. Hình như có mất với giám khảo ba trên nào đó để tay ngoi mất em bé rồi cậu lại lên hô hô:

“Em này sao cái môi lại thè ra, chớ dài xuống thế này?”

Lại có tiếng ngói phôi:

“Chắc là bạn thằng nào nó kéo ra đẹp!”

Rồi lại có tiếng cậu hí híc:

“Còn em này sao hai cái mép lại lộ ra, lại cậu mất cái răng nanh như n hoét, để hở ra ngoài...”

Cậu Văn Tuyền nghĩ bụng: Thà là để suy đi quá sức!

Sau chừng 15 phút bị u diến, các nàng sà vào lòng giám khảo để a tay đòi tiền “boa”. Cậu Văn Tuy móc bóp “boa” cho mẹ em mất t 5 Đô La, cậu nghĩ bụng: Tiền nghỉp, có đôi ng ị ta mẹ ị phải làm như thế! Khi bị t cậu là Việt Kiều u h ị h ị ng, các nàng cậu xo ị n l ị y c ị. Mẹ nàng đỡ ngh ị:

“Mai anh Việt Kiều u l ị i đ ị n n ị a nghe, b ị n em s ị u tiên cho, tha h ị mà n ị ng!”

Dĩ nhiên là cậu Văn Tuy chẳng bao giờ l ị i ch ị y n ị a!

Đêm hôm y cậu Văn Tuy không ngủ đ ị c th ị t! Không phải vì cà phê làm cậu mất ngủ mà vì cái cậu nh ị quán cà phê Tình C ị m nó qu ị y r ị y c ị. Đã mấy năm nay, kể t ị ngày cậu bà mất đi, đêm nay cậu mẹ ị th ị y l ị i cái “m ị t m ị c” y. Ngày cậu bà còn sống, th ị nh tho ị ng cậu cũng th ị y nó, nh ị ng là th ị y cái g ị y gò, méo mó ch ị đâu có đ ị c ph ị y ph ị y t ị i mát nh ị th ị này, th ị là t ị nhiên cậu l ị i c ị m th ị y “lòng xuân ph ị i ph ị i”, cậu t ị b ị o: Có khi là mình ph ị i “b ị c đi b ị c n ị a”, r ị i cậu l ị i c ị i m ị t mình: Đàn bà ng ị i ta mẹ ị “b ị c đi b ị c n ị a” ch ị mình đàn ông mà b ị c cái gì... R ị i cậu l ị i chép miệng: ị i dào, đàn nào khi cậu n mà không “b ị c” đ ị c!

Cậu Văn Tuy ị ch ị i Việt Nam hai tu ị n l ị r ị i l ị i tr ị v ị M ị và m ị c dù đã tr ị v ị M ị đ ị n h ị n n ị a tháng r ị i mà cậu v ị n c ị b ị ám ị nh b ị i cu ị c thì em bé đ ị p ị Việt Nam hôm nào. Có l ị n c ị còn m ị th ị y m ị t em tóc tai ph ị kín m ị t nh ị ng l ị i nhe m ị t cái răng th ị t đ ị h ị n ra c ị i h ị i c ị: Anh Việt Kiều u ch ị ng nào mẹ ị đ ị a em v ị nhà th ị? Th ị là sau giờ c m ị c quy ị t đ ị nh ph ị i ki ị m m ị t c ị bà khác thay cho cậu bà cũ đã b ị c ị mà đi! ị Việt Nam ng ị i ta c ị t ị ng đàn bà ị bên M ị v ị a h ị m v ị a có giá l ị m nên đàn ông Việt Nam mẹ ị đua nhau v ị n ị c l ị y v ị, nh ị ng th ị c ra không ph ị i là th ị, ị bên này quý bà “đ ị” cũng nh ị u l ị m. Cậu l ị t m ị y t ị báo ch ị ra mà coi, t ị nào cũng có đ ị n m ị y trang “K ị t B ị n Th ị Tín” ho ị c “Tìm B ị n B ị n Ph ị ng”. Đàn ông, đàn bà, già có, tr ị có. Mẹ ị 17- 18 hay đã 6-7 ch ị c tu ị còn nhao nhao lên đòi v ị, đòi ch ị ng. Đã “đ ị” th ị mà còn ra giá cao, có bà đã ngoài sáu bó mà còn đòi ông nào mu ị n đ ị ng đ ị n bà thì ph ị i: T ị t nghỉp đ ị i h ị c, ph ị i xu ị t thân Võ B ị Đà L ị t hay sĩ quan Th ị Đ ị c, Ph ị i có v ị c làm v ị ng ch ị c, ph ị i có tinh th ị n văn ngh ị bi ị t làm th ị, v ị t văn, bi ị t khiêu vũ và thích du l ị ch v.v... L ị y Chúa tôi, đòi h ị i cao nh ị th ị ki ị m đâu cho ra ng ị i. Cậu l ị y ngay cậu Văn Tuy ra làm thí đ ị: T ị t nghỉp đ ị i h ị c v ị i làm th ị, v ị t văn thì c ị đ ị s ị c, có khi c ị đ ị y ng ị i khác còn đ ị c nh ị ng v ị c làm v ị ng ch ị c thì “Th ị t th ị p c ị lai hi” r ị i ai còn m ị n n ị a mà v ị ng ch ị c! Mẹ t tháng đ ị c m ị y trăm t ị n già đ ị s ị ng là may, làm gì có đ ị mà đi du l ị ch. Còn khiêu vũ thì hai cái đ ị u g ị i nó đã mu ị n long ra, s ị p ng ị i xe lăn đến n ị r ị i còn “khiêu v ị i khích” cái gì n ị a?!

Cậu Văn Tuy đã gi ị m ị y t ị báo ch ị ra đ ị ki ị m ng ị i. Cái đám lau nhau t ị 17-18 đ ị n 4-5 ch ị c

Chàng già và trẻ là tiên

Tác Giả: Hoàng Yên

Chúa Nhật, 17 Tháng 4 Năm 2011 08:31

thì đứa con có rí vào. Chàng chàng đã không để tiêu chuẩn mà cậu Văn Tùy cũng chàng muốn “chết yểu”. Cậu con phải “Đêm bảy ngày ba, vô ra không kể”, cậu mẹ đêm nó bắt cậu làm “nghĩa vụ” mới thôi thì cũng chỉ “ba bảy hai mươi mốt” đêm là cậu tiêu điều mất cậu cậu, còn không thì nó “cho” chàng khác, nếu cậu có biết cũng chàng làm gì được, chỉ có cậu cậu máu mủm ra mà chết! Nghĩ thế nên cậu Văn Tùy chỉ chàng chàng bà 50 tuổi trẻ lên, chàng chàng rút cậu cậu cũng chàng chàng được ai. Có bà để tiêu chuẩn cao quá, có bà không để tiêu chuẩn chàng chàng lý thuyết nó làm sao vậy. Năm mươi, hơn năm mươi tuổi mà còn dzin thì chàng chàng là phải có cái gì trouble chàng, làm gì có cậu quý mà lý... Rút cậu là cậu vâng cậu “phòng không chiếu bóng” mà thi gian thì vâng cậu chàng trôi, cậu vâng cậu chàng bồng bồng chàng chàng đi đến cuối cuối đời...! Nghĩ là không thể chàng chàng bên Mẹ này lâu hơn được nữa, cậu bên với chàng với Việt Nam:

Các con, các cháu thân mến!

Trước hết tôi gửi lời thăm các con, các cháu được mạnh khỏe. Bà tôi Mẹ đẻ nay đã được hơn 2 tháng, sức khỏe vâng bình thường chỉ phải cái tôi nó buồn quá! Từ ngày mà các con mới đi bỏ sống thui thui mất mình, mẹ cậu bên này bà không phải lo với mình cậu mạnh áo, chàng bà nghĩ vâng để tình thế nó cũng rí là quan trọng, bởi thế bà có ý định là sẽ “chết yểu”. Có đi cậu bên này muốn kiếm được một người cho thích hợp với mình không phải là chuyện dễ, bà đã tìm kiếm mấy tháng nay chàng chàng không được. Bởi thế bà với chàng này gửi với, trước là thăm các con các cháu sau là nhắc chúng mày xem có ai là Việt Nam có thể thích hợp với bà thì gửi thiêu cho bà để bà lo liệu. Nhớ là để hỏi xem người ta có thích qua Mẹ không? Có muốn chết yểu với mất ông già đã 70 tuổi chàng chàng còn khỏe mạnh không? Mới đi quan trọng nữa là để chàng quá mà cũng để chàng già quá, cậu trên 50 đến trên 60 là tốt. Bà rất mong tin các con, vì thi gian qua mau như bóng câu qua cửa sổ với các con xúc tiến ngay cho bà. Thân ái!

Thật cậu Văn Tùy gửi đi được hơn một tháng thì cậu nhận được hồi âm từ chàng chàng gửi con gái cậu là Việt Nam gửi qua:

Bà chàng kính!

Chúng con đã nhận được thư bà và xúc tiến ngay với cậu mẹ. Các bà các cô là Việt Nam muốn qua Mẹ thì thiêu gì hay bà. Nếu bà muốn thì con gái mình mình ra cũng có, chàng chàng này không bỏ cậu cậu, qua được Mẹ rồi hay bà là cái chàng. Bởi thế chúng con chàng chàng cho bà một bà năm nay được 54 tuổi. Nhà bà ta là gần nhà chúng con và cũng là chàng quen biết. Chàng bà ta trước kia là sĩ quan QLVNCH từ trước ở Kontum vào mùa hè đầu năm 1972. Bà này chàng chàng trông còn được lắm và chúng con nghĩ là rất thích hợp với bà. Khi chúng con nghĩ ý là bà muốn

Chàng già và trẻ là tiên

Tác Giả: Hoàng Yên

Chúa Nhật, 17 Tháng 4 Năm 2011 08:31

chàng nãi và đứa a th c a b cho bà ta đ c thì bà ta c i b o: Ông c b y ch c tu i mà còn kho m nh th t không? Tôi s sang đ y r i ch ng bao lâu l i goá b a n a thì kh l m. Hay là b o ông c g i cho tôi m t t m hình đi, n u th y đ c thì tôi cũng s cho anh, ch m t t m hình c a tôi đ g i sang cho c , n u c cũng ng ý thì r i sau đó mình s tính ti p. V y nh n đ c th này, b đi ch p ngay m t t m hình m i nh t g i v cho chúng con, r i sau đó th nào chúng con l i s liên l c v i b . Kính chúc b đ c luôn luôn m nh kho . Các con c a b .

C Văn Tuy đ n ngay ch Wal Mart và vào ch p luôn m t lúc 3 ki u hình One hour photo. C b o ng i th ch p hình:

“Anh ch p cho tôi ba ki u khác nhau cho th t đ p vào, m i ki u in 2 t m”.

Ý c là s ch n t m nào đ p nh t r i g i v VN. Nh ng khi hình ch p xong, c th y ki u nào cũng đ p c th là c quy t đ nh g i v c 3 ki u. C l m b m nói m t mình: Tha h cho mà ng m!

H n m t tháng sau c Văn Tuy l i nh n đ c th t Vi t Nam g i qua. Trong th có kèm t m hình m t ng i đàn bà tóc u n xõa ngang vai, dáng ng i m nh d . Bà này lúc còn tr h n là ng i có nhan s c nên đ n nay tuy đã ngoài năm m i mà trông còn có nét l m. C ng m đi ng m l i t m hình r i c i m t mình: G i hình sang th này là ch u đèn r i đây! C l i ép t m hình vào ngay ch trái tim, l m b m: Mình cũng r t thích m u ng i nh th này, hy v ng là hai ta s có nh ng ngày h nh phúc bên nhau! Sau đó c vào bàn ng i vi t th tr l i:

Các con thân m n!

B đã nh n đ c th và hình các con g i qua, b r t thích m u ng i nh th này. Cho b g i l i thăm và cám n bà y đã cho hình. Nói v i bà y là n u có th đ c xin cho đ a ch đ b g i th , mong l m. Xin chúc t t c m nh kho và bình an, hy v ng s m đ c g p m t.

B c a các con.

Chợ ng già và tr là tiên

Tác Giả: Hng Yên

Chúa Nhật, 17 Tháng 4 Năm 2011 08:31

Mỹ tu n sau c Văn Tùy l i nh n đ c th t bên nhà g i sang v i c đ a ch c a ng i trong m ng: Tr n Th Hoàng Hôn. S nhà... Đ ng... Qu n... Sài Gòn. Th là c l i ng i vào bàn, v i t m hình c a bà Tr n Th Hoàng Hôn tr c m t, c m n nót vi t lá th mà c nghĩ đây có l là lá th tình cu i cùng trong đ i:

Kính g i bà Tr n Th Hoàng Hôn,

Tôi đã nh n đ c th các con tôi g i qua và tôi th t sung s ng là bà đã cho tôi đ a ch c a bà, nh v y ch ng t là bà đã cho phép tôi đ c vi t th cho bà. Th a bà: Có l các con tôi đã nói v i bà là tôi ở bên này ch có m t mình, cô đ n bu n l m vì bà nhà tôi đã m t cách đây m y năm. Và cũng vì tôi còn kho m nh nên đôi lúc cũng c m th y thi u th n... và mu n có s “ch p n i”. Tôi c mong m i đ c g p m t ng i nh hình nh mà tôi h ng mong c, nh ng ở bên này tôi đã không tìm ra. Đ n khi đ c nhìn t m hình c a bà thì tôi t nói v i mình: Đây r i, m u ng i mà mình mong m i đây r i và cũng ch ng hi u sao – ph i ch ng là duyên s – tôi đã yêu, vâng xin l i, tôi đã yêu t m hình y tha thi t. V y hôm nay tôi đ ng đ t vi t lá th này đ b y t tình yêu y, n u có đ i u gì không ph i cũng xin bà b quá cho. Th a bà Tr n Th Hoàng Hôn – ôi cái tên m i đ p làm sao! – bà có cho phép tôi đ c coi bà nh là ng i và s p c i c a mình không? Và n u đ đ c bà làm v thì tôi s ph i làm gì? Xin bà c nói đi, tôi đang s n sàng đ đ c nghe l i bà đây. Tôi cũng th t mong m i đ c nh n nh ng l i vàng ng c và th t âu y m c a bà. Xin chúc bà đ c nhi u s c kho .

Ký tên: Văn Tùy.

C Văn Tu đ c đi đ c l i lá th đ n m y l n r i m i c n th n g p b vào phong bì. C n n nót ghi đ a ch ng i nh n ở bên ngoài, đ n ch Sài Gòn c kh ng l i. Con bà nó, c nhìn th y cái tên này là gai hai con m t. C đ nh c vi t là Sài Gòn nh ng sau nghĩ l i vi t th nh m y th ng Vi t C ng ch t b m nó v t th c a c đi thì sao? Cu i cùng c chép mi ng vi t đ i xu ng m y ch HCM r i dán tem. Th c g i đi ch a đ c m t tu n mà c đã ngong ngóng trông th phúc đáp. Ngày nào cũng v y, c th y ng i phát th đi qua là c ra l c thùng th ngay và khi ch a th y g i c l i l m b m: Nhanh l m cũng ph i 2-3 tu n n a m i có!

Hôm nay c Văn Tu l i nh n đ c th Vi t Nam, nhìn th y cái phong bì có v t xanh v t đ chung quanh là tim c đã đ p thành th ch, đ n khi nhìn th y tên ng i g i Tr n Th Hoàng Hôn thì trong lòng c nh m h i. Đem th vào trong nhà, c c n th n dùng kéo c t m t c nh bao th ch không dám dùng tay xé. C s xé b ng tay nó nham nh m t đi v m mi u c a cái th . Bên trong phong bì, ngoài lá th còn có m t t m hình m u, kh 8x12 m i ch p rõ và đ p

h n t m hình tr c. C âu y m đ a t m hình lên môi hôn sau đó đ xu ng bàn r i m i m th ra đ c:

Ông Văn Tùy th ng!

Xin ông cho phép em đ c x ng “em” v i ông vì em nghĩ n u ông và em th c tình th ng nhau thì tr c sau gì chúng mình cũng tr thành v ch ng và nh th thì em là “em” c a “mình” r i ch c còn gì n a?! Ông Văn Tùy à, sao ông vi t th hay th ? Đ c th ông em c m đ ng l m, s ng n i đ t khách quê ng i mà cô đ n thì nó bu n th t đ y. Ngay nh em, s ng n i quê nhà, chung quanh có bà con l i xóm mà đôi lúc còn th y lòng tr ng tr i! Đ em nói m t chút v mình cho ông rõ, em năm nay 45 tu i, ch ng em t đã qua đ i! Hai ch c năm nay em s ng vò v m t mình, m c dù c ng có vài ng i ng m ghé, nh ng em c th y nó làm sao y nên không mu n nh n l i. M i đây đ c cô Lê Tuy t Mai, con gái ông cho bi t là ông có ý đ nh “ch p n i” và h i em có ch p thu n ch p n i v i ông hay không? Sau đó em l i nh n đ c hình và th c a ông. Em th t c m đ ng và t h i mình là li u em có th đ p ng đ c nh ng nhu c u c a ông n i đ t khách quê ng i hay không và hình nh t n i sâu th m c a lòng mình có ti ng tr l i là: Đ c! Ph i ch ng đây là cái duyên cái s mà Tr i đã đ nh nên đ n nay em m i g p đ c ông? Em ch c còn áy náy m t đi u là qua đ y r i mình s ph i làm sao? V i cái ngh th may em có giúp ích gì đ c cho ông không hay l i tr thành m t gánh n ng cho ông? V y nh n đ c th này xin ông tr l i cho em ngay, hay là ông v thăm quê h ng m t chuy n đ mình đ c g p m t mà tính chuyên lâu b n. Em mong l m!

Thôi gi y ng n tình dài, em xin đ ng bút, kính chúc ông đ c luôn luôn m nh kho và vui v .

Ký tên: Tr n Th Hoàng Hôn.

C Văn Tu đ c đi đ c l i lá th đ n c ch c l n, lòng c r n ràng sung s ng, c l m b m m t mình: Anh s v ngay, v đ đ a em sang đây cho hai đ a mình đ c su t đ i h nh phúc bên nhau! R i c l i c m t m hình m i nh n đ c lên say s a ng m nghĩa: Hình này v i th vi t v a hay v a tình c m th này ph i là dân Gia Long hay Tr ng V ng ch ch ng v a đâu! Có lúc c l i ng i th ra suy tính: Có nhanh l m cũng ph i già n a năm m i đ a đ c nàng qua đây. R i trong đ u c l i vang lên hai câu th mà c đã h c thu c lòng t ngày còn l p đ ng u: “Th i gian th m thoát thoi đ a, nó đi đi mãi ch ng ch đ i ai!” Th là c quy t đ nh ph i v Vi t Nam ngay m t chuy n n a.

Đúng nửa tháng sau cậu Văn Tuyền đã lại có mặt ở Sài Gòn. Tính từ lần trước, lần đầu tiên cậu thấy cháu ngoại mình chở bằng xe Honda đến quán cà phê Tình Cầm làm giám khảo cho một thi “Em bé đẹp” đến khi nhận được bà Trần Thị Hoàng Hôn qua M, cậu Văn Tuyền đã phải đi đi, về về. Vì từ Nam đến 4 lần về bao nhiêu là vất vả. Trông cậu mặt mũi, hắc hắc thấy rõ, may mà trong ví cậu có lúc nào cũng thấy sẵn mấy viên thuốc Viagra nên tuy mặt mũi nhếch nhếch vẫn hùng dũng vào trận và dĩ nhiên hào khí của một người đàn ông, dù là đàn ông đã 65 tuổi. Có người thấy cậu đến này nói năng không còn lưu loát như xưa mà lại lèp ba lèp bép, có khi còn lú lù lị lị. Hỏi cậu sao thế thì cậu bảo là vì mấy trái cây nên nói năng nó còn ngượng ngùng. Nghe đúng hay không cũng chẳng có cậu biết. Cũng có người không tin là cậu nói lèp ch vì mấy cái rằng, nhưng lại chép miệng bảo: Đều cả nhà cũng là phúc rồi. “Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối, còn hơn buồn lo suốt năm canh!”

H&ng Yên